

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Haralda Stiffela, JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Emila Bždocha, JUDr. Pavla Tomana, v trestnej veci proti obvinenému **O. P. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7 T 6/2005, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2010 v Bratislave, dovolanie, ktoré podal obvinený **S. H.**, zastúpený obhajcom JUDr. J. G., advokátom v K., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 5 To 6/2008, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného **S. H. o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2008, sp. zn. 7 T 6/2005, bol obvinený **S. H.** uznaný za vinného v bode 6/ rozsudku, z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.), ktorého sa dopustil tak, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s **V. H.** z 25. júna 2002 v **M.**, táto ho splnomocnila na vybavenie spätného leasingu na jej vozidlo zn. Daewoo Leganza EČ: **X.**, kde obžalovaný 26. júna 2002 uzatvoril v Košiciach so spol. **X...**, s.r.o., **K.** zmluvu o spätnom finančnom leasingu predmetného motorového vozidla č. **X.**, na základe ktorej prevzal finančnú hotovosť 500 000 Sk, z ktorej 105 000 Sk použil na vyplatenie akontácie a 16 949 Sk na prvú leasingovú splátku, pričom **V. H.** vyplatil iba 125 000 Sk a neoprávnene si ponechal 253 051 Sk, čím spôsobil poškodenej **V. H.** škodu vo výške 253 051 Sk.

Za tento trestný čin mu uložil krajský súd podľa § 248 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka. V zmysle § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. mu výkon uloženého trestu podmieniene odložil na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov. Zároveň podľa § 228 ods. 1 Tr. por. obvinenému S. H. uložil povinnosť nahradiť poškodenej V. H., bytom M., ul. F. č. X, škodu v sume 253 051 Sk.

Ďalším výrokom krajský súd v zmysle § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil obvineného S. H. spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode (s O. P.) obvinený S. H. ako konateľ spol. X., s.r.o., M., vystavil 19. februára 2002 nepravdivé potvrdenie o čistej mesačnej mzde na meno obvineného O. P., ktorý ho použil pri uzatvorení zmluvy o finančnom prenájme č. X. so spol. X., s.r.o., K., 19. februára 2002 v K., kde predmetom zmluvy bola počítačová zostava v obstarávacej cene 516 600 Sk, avšak obvinený O. P. zmluvné splátky neuhrádzal, v dôsledku čoho mu spol. X., s.r.o., K., vypovedala zmluvu a vyzvala ho na vrátenie predmetu zmluvy do 7 pracovných dní od 19. novembra 2002, čo obvinený nerešpektoval, čím takto spoločným konaním spôsobili poškodenej spoločnosti X., s.r.o., K., škodu vo výške 516 600 Sk,

lebo nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obvinený.

Tento rozsudok podľa § 139 ods. 1 písm. b/, alinea cc/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v spojitosti rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 5 To 6/2008, ktorým podľa § 258 ods.1 písm. d/, písm. f/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25. februára 2008, sp. zn. 7 T 6/2005, zrušil v odsudzujúcej časti v celom rozsahu.

Rozhodujúc vo veci v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného S. H. na nezmenenom skutkovom základe za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 3 Tr. zák. a podľa tohto zákonného ustanovenia mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka. Výkon trestu mu podľa §§ 58 ods.1 písm. a/, 59 ods. 1 Tr. zák. podmieniene odložil na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov. Ďalej mu v zmysle § 228 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenej V. H. škodu v sume 235 000 Sk (v prepočte 7 800,60 eur).

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol obvinenému a jeho obhajcovi doručený 28. decembra 2009, resp. 29. decembra 2009. Krajský súd v Košiciach predložil 21. apríla 2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený S. H. prostredníctvom obhajcu 11. marca 2010, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 5 To 6/2008. Domáhal sa ním, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., ktoré spočívajú v tom, že konaním bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Argumentoval tým že, *prvostupňový ako aj odvolací súd odmietol vypočítať ku skutku, O. P.. Jeho výpoveď bola v danej veci dôkazom, ktorý by vyvrátil tvrdenia V. H., ako poškodenej a preukázala by správnosť tvrdenia obvineného o tom, že bola dohodnutá provízia za sprostredkovanie spätného leasingu. Súd oprel svoje rozhodnutie iba o svedecké výpovede J. H., V. H. a M. S.. S. nebol pri uzatváraní leasingových zmlúv, a ani v danom čase nebol zamestnancom leasingovej spoločnosti, a preto je váha, ktorú možno prisúdiť jeho výpovedi, nízka. Nakoľko medzi obvineným a H. resp. H. provízia dohodnutá bola, nemôže ísť o trestný čin sprenevery. Túto skutočnosť preukazuje aj stav, že obvinený províziu zahrnul do svojich príjmov, zdanil a odviedol z nej i DPH. Ďalšou rozhodujúcou okolnosťou je, že o poskytnutie pôžičky a následne o vybavenie spätného leasingu požiadal H. obvineného a nie obvinený H.. Urobil tak pod príslubom provízie 37 500 USD za pôžičku 50 000 Sk. Teda obvinenému bola zo strany H. slúbená provízia. H. konal v celej veci v mene H., a preto je potrebné vzťahovať tento príslub aj na jej osobu. V podstate sa dokázanie skutku tak, ako ho ustálili sudy zakladá len na výpovediach svedka H. a poškodenej H., ktorí mali na takomto výsledku konania záujem z dôvodu uplatnenej náhrady škôd. Vykonané listinné dôkazy iba preukazujú existenciu leasingovej zmluvy a s tým spojených vlastníckych vzťahov. Neriešia otázku dohodnutej provízie a nevyvracajú obranné tvrdenia obvineného.*

Na podklade toho v dovolaní navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 To 6/2008, bol porušený zákon a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. ho zrušil, vrátane rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 T 6/2005 v napadnutých výrokoch a prikázal vec znova prerokovať a rozhodnúť Krajskému súdu v Košiciach.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania žiadna z priamo dotknutých strán v určenej 30-dňovú lehote nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3. Tento opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou – treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa základných zásad trestného konania, najmä zásady ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadřuje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú

v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. To znamená, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por., ako už bolo uvedené, nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené.

Skutočným obsahom dovolania obvineného, tak ako je to uvedené vyššie, sú jeho námietky vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdov oboch stupňov a k hodnoteniu vykonaných dôkazov z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, čo všetko malo mať za následok pochybnosti o jeho vine vo vzťahu k trestnému činu sprenevery.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania pripomína, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže preskúmať úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní. Trestný poriadok preto dovolateľovi neumožňuje na základe tohto dovolacieho dôvodu namietat nesprávnosť zisteného trestného skutku, ani nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, ani neúplnosť vykonaného dokazovania.

Treba však konštatovať, že skutok v rozsahu, v akom ho ustálili súdy oboch stupňov, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., a to aj so zreteľom na výšku spôsobenej škody, pri použití interpretačného kritéria predpokladaného v § 89 ods. 13 Tr. zák. aplikovaného na čas rozhodovania o trestnom skutku.

Dovolateľ síce v súlade s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. uviedol dôvod dovolania aj podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. tvrdiac, že postupom súdu bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, ale toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Obvinený pritom v dovolaní výslovne neuvádza, v čom skutočne vidí porušenie práva na obhajobu. Porušenie tohto práva iba na základe iného hodnotenia dôkazov súdom je neprípustné.

Podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, spočívajúce v tom, že postupom súdu bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu obvineného bez akejkoľvek vecnej argumentácie.

Dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Od začiatku konania mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky, čo vyplýva zo spisu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. preto naplnený nebol. Obvinený si porušenie práva na obhajobu zamieňa s údajne neúplne zisteným skutkovým stavom a iným hodnotením vykonaných dôkazov, čo odôvodňuje odmietnutím odvolacieho súdu vypočúť P. a rozhodovaním iba na základe svedeckých výpovedí H., H. a S. Na podklade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací nie je oprávnený preskúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v dôsledku toho ani hodnotiť rozsah dokazovania prvostupňového súdu a hodnotenie vykonaných dôkazov, čo vyplýva z citovaného § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Na základe vyjadreného je zrejme, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov. Pre úplnosť treba dodať, že dôvod dovolania spočívajúci v porušení práva na obhajobu nie je možné použiť, ak túto skutočnosť obvinený nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 3 Tr. por.).

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvineným S. H. odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/) Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2010

JUDr. Štefan H a r a b i n
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová